พระอาจารย์จำเนียร สีลเสฏฐโฐ

ชีวประวัติโดยสังเขป

พระอาจารย์จำเนียร สีลเสฏฐโฐ
ชีวประวัติโดยสังเขป

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2569
จัดพิมพ์โดย วัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

คำนำ

คณะผู้จัดทำอันประกอบด้วยกลุ่มศิษยานุศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากพระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก) ให้จัดพิมพ์หนังสือชีวประวัติโดยสังเขปของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ผู้เปรียบประดุจประทีปส่องธรรมให้แก่ศิษยานุศิษย์ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทานแก่พุทธศาสนิกชนและผู้สนใจใฝ่ธรรมทั่วโลก

หนังสือชีวประวัติชุดนี้จัดทำเป็นสองภาษาคือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ โดยมีต้นฉบับแม่บทลำดับเหตุการณ์ในชีวิตของหลวงพ่อที่ได้รับการเรียบเรียงโดยศาสตราจารย์หลิน ฉงอัน จากประเทศไต้หวัน และได้รับการจัดพิมพ์เผยแผ่มาก่อนหน้านี้แล้ว โดยที่คณะผู้จัดทำได้นำมาปรับปรุง เพิ่มเติมเนื้อหา และเรียบเรียงใหม่สำหรับการจัดพิมพ์ในครั้งนี้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ เป็นพระมหาเถระผู้อุทิศกายถวายชีวิตแด่พระรัตนตรัย ได้บำเพ็ญกรณียกิจนำแก่นธรรมแห่งพระพุทธศาสนา มาเผยแผ่แก่ชาวไทยและชาวโลกอย่างต่อเนื่องยาวนานตราบจนสิ้นอายุขัย คำสอนของท่านเรียบง่าย ลึกซึ้ง และสามารถน้อมนำไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน

ในวาระที่ท่านได้ละสังขารไปเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พุทธศักราช 2569 ที่ผ่านมา เหล่าศิษยานุศิษย์ขอน้อมกราบรำลึกในพระคุณอันหาที่สุดมิได้ และขอน้อมกราบถวายความอาลัยด้วยความเคารพรักและเทิดทูนเป็นอย่างยิ่ง

หากหนังสือ “หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ชีวประวัติโดยสังเขป” เล่มนี้ก่อให้เกิดประโยชน์และความเจริญงอกงามในทางใดทางหนึ่ง คณะผู้จัดทำขอน้อมถวายเป็นเครื่องสักการบูชา เพื่อเป็นอาจริยบูชาแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ผู้ที่จะสถิตอยู่ในความทรงจำของเหล่าศิษยานุศิษย์ตราบกาลนาน

คณะผู้จัดทำ

พระวุฒิชัย วุฒิญาโน
พระชัยยุทธ ชัยธโร
ดร.พญ. สุกัญญา คันธาวัฒน์
ดร. คริส อิสกานดาร์

พระอาจารย์จำเนียร สีลเสฏฐโฐ

พ.ศ. 2479 - พ.ศ. 2569

ชีวประวัติโดยสังเขป

ชีวประวัติโดยสังเขป

พระพระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ หรือที่ลูกศิษย์เรียกท่านด้วยความเคารพว่าหลวงพ่อจำเนียร เป็นพระเถระผู้ใหญ่จากทางภาคใต้ ท่านเกิดเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2579 ที่บ้านปากนคร ตำบลท่าไร่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดาชื่อเพชร มารดาชื่อต้า นามสกุลชลสาคร ปู่ของท่านชื่อ“ยันตระ ชากระ” เกิดในครอบครัวพราหมณ์โหราจารย์ในประเทศเนปาล ย่าของท่านชื่อ “เพ็ง” มาจากครอบครัวโหราจารย์ในประเทศไทย ตาของท่านชื่อ “ยี่“ เป็นชาวจีนจากเกาะไหหลำผู้เจริญเมตตาและปฏิบัติธรรม ส่วนยาย ”พรหม ลิม” เป็นชาวคริสต์จากประเทศลาว ดังนั้นหลวงพ่อจึงมีเชื้อสายมาจาก 4 สายได้แก่ เนปาล ไทย จีน และลาว

บิดาของท่าน “เพชร” เป็นหมอพื้นบ้านในชนบทของประเทศไทย ปฏิบัติสมาธิ ส่วนมารดา “ต้า” ปฏิบัติสมาธิในพระพุทธศาสนาด้วยเช่นกัน มีบุตรด้วยกัน 7 คนคือ

1. พระมณี เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2473 จำพรรษาเขตประเทศมาเลเซีย (มรณภาพแล้ว)
2. นางจำรัส
3. นางจำปี (เคยบวชเป็นแม่ชีอยู่ที่วัดถ้ำเสือ)
4. พระจำนงค์ (เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2477 ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)
5. หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ (เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2479) ซึ่งต่อมาได้เป็นเจ้าอาวาสวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

6. นางจำนันท์
7. เด็กชายจำเริญ (เสียชีวิตหลังคลอดได้ 14 วัน)

ปฐมบทแห่งชีวิต

ท่านได้ถูกฝึกให้นั่งกรรมฐานตั้งแต่อายุ 3-4 ขวบ เนื่องจากบิดาของท่านเคยเป็นพระธุดงค์อยู่ 13 พรรษาก่อนลาสิกขาและมีครอบครัว บิดาของท่านเก่งในทางดูดวงชะตาและดูประกอบด้วยสมาธิได้แม่นยำ อีกทั้งยังรักษาคนถูกคุณไสย ใครเจ็บไข้ได้ป่วยต่างมาหาเพื่อให้รักษาด้วยเครื่องยาสมุนไพรจนได้รับผลเลื่องลือไปทั่ว ท่านได้ตรวจดูดวงชะตาของลูกชายตนเองคือ “ หลวงพ่อจำเนียร” จึงรู้ว่าลูกชายคนนี้มีบุญบารมีมาแต่อดีต ต่อไปจะได้เป็นผู้นำเป็นกำลังของพระพุทธศาสนา ใครทำอะไรไม่ได้แต่ต้องระวัง ถ้าคบคนไม่ดีก็จะกลายเป็นโจรใหญ่ฆ่าคน จับตัวได้ยาก ดังนั้นหลวงพ่อจำเนียรจึงถูกฝึกหนักแต่เด็ก ท่านโดนฝึกให้ว่ายน้ำตั้งแต่ 1 ขวบ เนื่องจากบ้านอยู่ริมคลองริมทะเล ต้องไปๆมาๆกับทางน้ำ โดยที่ท่านโดนโยนลงไปในน้ำแล้วให้ตะเกียกตะกายเข้าหาฝั่งโดยมีมะพร้าว 2 ลูกให้จับประคองตัวได้ ท่านจึงได้ฝึกว่ายน้ำตั้งแต่เล็ก ใช้เวลาไม่กี่วันท่านก็ว่ายน้ำได้ ท่านถูกฝึกให้มีความกล้า ไม่กลัว โดยให้ลงไปในคลองที่มีจระเข้ ลงไปในทะเลที่มีฉลามเสือ ฝึกให้เพ่งกสิณ เพ่งดวงอาทิตย์ และยังได้รับการถ่ายทอดวิชาการต่างๆที่บิดาของท่านเคยร่ำเรียนมาสมัยเป็นพระธุดงค์ เช่นคาถาอาคม โหราศาสตร์ และ ยาสมุนไพรแผนโบราณ

ในปี พ.ศ. 2484 ขณะที่ท่านอายุได้ 5 ปี ท่านนั่งสมาธิตลอดคืนจนจิตสงบพบความสว่างไสว เกิดความสุขอย่างยิ่งใน “ฌาน” ทำให้ท่านมีใจรักในการนั่งกรรมฐาน บ่อยครั้งที่ท่านแอบไปนั่งภาวนาในป่าช้า

ในปีพ.ศ. 2485 เมื่อหลวงพ่ออายุได้ 6 ปี มารดาของท่านได้เสียชีวิตลง หลังจากคลอดบุตร บิดาของท่านได้รับความสะเทือนใจอย่างมากและมีจิตใจแปรปรวน ท่านจึงแนะนำให้บิดาของท่านหามารดาเลี้ยงให้ท่านเพื่อช่วยดูแลงานบ้าน มารดาเลี้ยงของท่านได้ช่วยสอนหนังสือให้ ท่านใช้ความเพียรพยายามอย่างแรงกล้าและสามารถอ่านออกเขียนได้ภายในเวลา 15 วัน ท่านได้เริ่มเรียนบทสวดพระพุทธมนต์จากบิดาของท่าน และยังได้เรียนคาถาป้องกันภัยจากการโจมตีของจระเข้ ซึ่งคาถานี้ยังใช้สำหรับทำให้สัตว์ร้ายหรือผู้ที่ประสงค์ร้ายสงบลง ช่วยปลุกความเมตตาและขจัดความมุ่งร้าย

เมื่อท่านอายุย่างเข้า 7 ปี ท่านอยากบวชให้ได้ คิดว่าเมื่อบวชแล้วจะได้มีเวลานั่งกรรมฐานได้มาก จะได้พบความสว่างใส พบความสุข ไม่เป็นทุกข์ เพราะมารดาต้องมาตายจากไป แต่บิดาไม่อนุญาต ต้องการให้ช่วยดูแลครอบครัวก่อน

ตั้งแต่อายุ 8 ปี ท่านต้องรับภาระหน้าที่แทนบิดาด้วยการดูดวงชะตา รักษาโรคด้วยสมุนไพร รักษาคนถูกคุณไสย ประกอบอาชีพประมง และรับจ้างนำเงินไปส่งธนาคารเพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัวทั้งสามครอบครัว ในขณะเดียวกันท่านเรียน “ธรรมวิธีชำระจิต 5 ประการ” เพื่อยกระดับจิตใจและชีวิตจากพระธุดงค์ และเรียน “ธรรมเมตตา 4 ประการ” จาก ‘ตาอ่อน’ บิดาของมารดาเลี้ยงของท่านซึ่งเป็นฆราวาสผู้ปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งตั้งปณิธานว่าจะปฏิบัติธรรมเหล่านี้ไปตลอดชีวิต

ขณะที่ท่านอายุได้ 9 ปี ท่านเริ่มศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก โดยเริ่มศึกษาที่วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ท่านต้องเดินจากบ้านไป-กลับ เป็นระยะทางกว่า 20 กิโลเมตร

ในช่วงอายุหลัง 10 ปี ท่านสามารถสร้างเรือประมงได้ 2 ลำพร้อมกับมีลูกน้องหลายคน ท่านเลิกจับลูกจระเข้เพื่อนำไปขายและเริ่มสนใจวิทยาศาสตร์ เมื่ออายุ 17 ปี ท่านถูกงูทะเลกัด และเมื่ออายุ 18 ปี ท่านถูกลิงตัวเล็กกัดที่นิ้วมือขณะที่กำลังจับลิงเพื่อนำไปขาย

ในปีพ.ศ. 2499 ขณะที่ท่านอายุ 20 ปี บิดาของท่านได้ถึงแก่กรรม หลังจากเสร็จงานศพบิดา ท่านตัดสินใจบวชแน่นอน ท่านบอกกับพี่ชายว่าจะเอาอะไรบ้างจะได้ยกให้ ทั้งข้าวของและเรือ ชอบอะไรให้ขนไปเลย เหลือจากนั้นจะได้แจกจ่ายให้กับคนจน เงินทองไม่เอาติดตัวไป “ เราจะไม่อยู่ในเพศฆราวาสแล้ว และจะบวชไม่สึกโดยเด็ดขาด ”

การอุปสมบทและการบำเพ็ญเพียร

ในปีพ.ศ. 2500 ขณะมีอายุ 21 ปี ท่านได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม ณ พัทธสีมาวัดนารีประดิษฐ์ ตำบลท่าไร่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในช่วงเวลา 7 ปีที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดนี้ ท่านมักหลบไปเจริญกรรมฐานภาวนาในป่าช้าเป็นประจำ ในขณะเดียวกันท่านได้ปฏิบัติกิจวัตรของสงฆ์อย่างเคร่งครัด ท่านได้ศึกษาวิธีการปฏิบัติสมาธิหลากหลากหลายรูปแบบจากครูบาอาจารย์ด้านกรรมฐานระดับสูงหลายรูป ได้ฝึกปฏิบัติในแนว พองหนอยุบหนอ นามรูป ธรรมกาย และพุทโธ นอกจากนั้นท่านได้ศึกษาวิชากสิณดินกับกสิณลมจากหลวงพ่อแดงซึ่งเป็นพระธุดงค์ที่

ไม่อยู่เป็นหลักแหล่ง หลวงพ่อแดงท่านมีความชำนาญในวิชากสิณ ท่านธุดงค์ไปเรื่อย ๆ บางครั้งอยู่ ๆก็ปรากฏตัวให้เห็น บางครั้งเผลอสายตาแผลบเดียวก็หายไปแล้ว

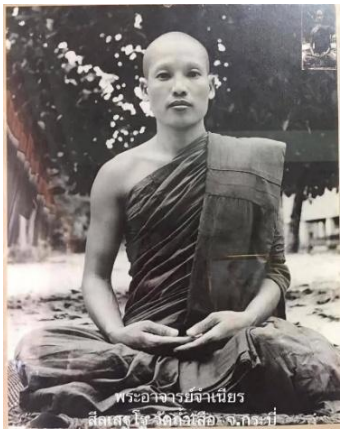

ในปี พ.ศ. 2507 ขณะ อายุ 28 ปี หลังจากครบอธิษฐานจำพรรษา 7 ปี ที่วัดนารีประดิษฐ์ ท่านเดินทางออกจากวัด มุ่งหน้าไปยังวัดชายนา จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาปฏิบัติวิปัสสนาภายใต้การแนะนำของพระอาจารย์แป้น ธัมมธโร พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งในพระพุทธศาสนาสายเถรวาท ท่านสอนกรรมฐานแนวสติปัฏฐาน 4 และสามารถอธิบายมรรคองค์ 8 ได้อย่างลึกซึ้งน่าอัศจรรย์ยิ่ง หลวงพ่ออยู่ปฏิบัติธรรมที่นี่เป็นเวลา 2 ปี ในระหว่างการปฏิบัติกรรมฐานท่านได้บรรลุความก้าวหน้าครั้งสำคัญโดยได้พบกับ “ทางสายกลาง” พระอาจารย์แป้น ธัมมธโรได้เห็นปฏิปทาการปฏิบัติที่เอาจริงของหลวงพ่อ รวมทั้งความสามารถของท่านในการเข้าใจในธรรมะที่สอนได้อย่างลึกซึ้ง พระอาจารย์แป้นจึงได้มอบหมายให้หลวงพ่อทำหน้าที่อบรมธรรมะแก่

พระภิกษุสามเณรและแม่ชีแทนท่านได้ในเวลาที่ท่านไม่อยู่ ตลอดระยะเวลาช่วงจำพรรษาที่นี่ ท่านได้ตั้งสัจจะอธิษฐานไม่นอนราบหรือเอนหลังนอน 3 ปี และต่อมาได้เพิ่มขึ้นเป็น 9 ปี

เมตตาธรรมในห้วงแห่งความขัดแย้ง

ในปี พ.ศ. 2509 เมื่อหลวงพ่ออายุได้ 30 ปี มีเหตุการณ์ขัดแย้งภายในทางการเมืองเกิดขึ้นทางภาคใต้ของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี หลวงพ่อได้ย้ายจากวัดชายนา จังหวัดนครศรีธรรมราช ไปยังวัดสุคนธาวาส อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อช่วยเหลือชาวบ้านที่กำลังประสบภัยจากการถูกคุกคาม บ้างถูกฆ่าตายโดยเจ้าหน้าที่ บ้างถูกฆ่าโดยผู้ก่อการร้ายคอมมูนิสต์ ยิงกันบ้างวันละหลายศพ ท่านไปช่วยเหลือชาวบ้านให้รอดพ้นจากการถูกฆ่าโดยไม่เป็นธรรมโดยที่มีผู้ที่ถูกชักนำให้เกิดการหลงผิด

หลังจากท่านได้ไปกราบท่านพ่อคล้าย วาจาสิทธิ์ ที่วัดจันดี จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อขอเรียนวิชาปลุกเสกแบบโลกุตระที่ไม่เสื่อมและได้รับการถ่ายทอดให้จนหมดสิ้น ท่านได้จัดทำวัตถุมงคลเป็นครั้งแรกโดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยชีวิตคน โดยที่ท่านได้ไปถ่ายภาพขาว-ดำขนาดเล็กนำมาหุ้มพลาสติกแล้วปลุกเสกตามที่พ่อท่านคล้ายสอนให้ทุกประการ ท่านได้แจกจ่ายให้กับชาวบ้านที่อยู่ในเขตอันตรายให้มีติดตัวไว้ประกันความปลอดภัย เป็นขวัญ เป็นกำลังใจ ปรากฏว่าทุกคนที่ได้รับแจกได้รับความปลอดภัย ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ วัตถุมงคลรุ่นนี้จึงได้ชื่อว่ารุ่นประกัน

ท่านได้ธุดงค์ไปตามสถานที่ต่างหลายจังหวัดในภาคเหนือและภาคอีสาน และในบางโอกาสท่านได้ไปกราบท่านพุทธทาสภิกขุ (พ.ศ. 2449 – พ.ศ. 2536) ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ในปีพ.ศ. 2511 ท่านได้มีโอกาสไปกราบหลวงพ่อชา (พ.ศ. 2461 – พ.ศ. 2535) ที่วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี และพักอยู่กับท่านเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน ท่านเกิดความศรัทธาในปฏิปทาของหลวงพ่อชาเพราะแนวทางในการปฏิบัติที่เสมอกันทั้งในด้านธรรมะและในด้านพระวินัย โดยที่ไม่ติด

ไปข้างใดข้างหนึ่ง ท่านกราบขออนุญาตหลวงพ่อชาในการที่จะนำพาหมู่คณะภิกษุสามเณรและแม่ชีมาอยู่ด้วยเพื่อปฏิบัติธรรม แต่หลวงพ่อชาแนะนำให้หลวงพ่อกลับไปภาคใต้เพื่อสานต่อภารกิจในการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบต่อต้านรัฐบาลและผู้สนับสนุนในพื้นที่อื่นๆของภาคใต้ ดังนั้นท่านจึงเดินทางกลับวัดสุคนธาวาส

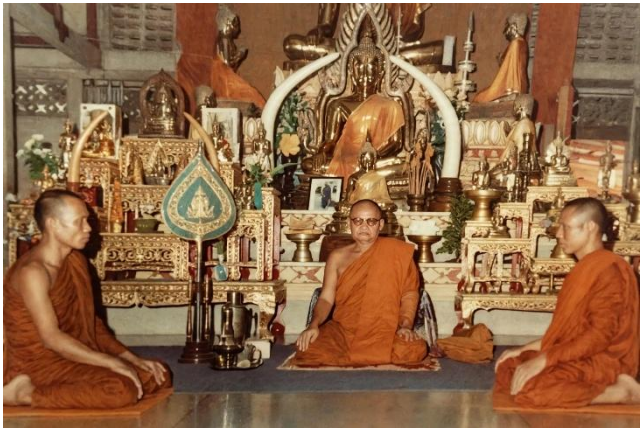

อีกทั้งพระอาจารย์หีต ภูริปัญโญ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)ได้ขอให้ท่านไว้เป็นที่พึ่งทางภาคใต้ สำหรับเรื่องนี้ท่านแม่ชีอิ่ม วีระโส ได้เคยกราบถามพ่อท่านคล้ายว่าต่อไปถ้าพ่อท่านสิ้นบุญแล้วจะไปอยู่กับใคร พ่อท่านคล้ายบอกว่าเมื่อท่านสิ้นบุญแล้ว ยังมีคนมีบุญกว่าพ่อท่าน เป็นพระหนุ่มคืออาจารย์จำเนียรจะเป็นที่พึ่งทางใต้ ให้ไปอยู่กับท่านได้

ปีพ.ศ. 2514 เมื่อท่านอายุได้ 35 ปี ผู้คนยังมักเข้าใจผิดว่าท่านเป็นสามเณรเนื่องจากรูปร่างที่ผอมบางของท่านนี้ ประกอบกับมีพระผู้ใหญ่แนะนำให้ท่านเพิ่มน้ำหนักเพื่อให้ดูมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น หลวงพ่อจึงตัดสินใจ

ปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ของตนเอง ท่านเปลี่ยนอาหารจากการฉันอาหารแบบพระวัดป่าที่เน้นความเรียบง่ายมาเป็นอาหารที่มีไขมันสูงเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม พร้อมกับตั้งจิตเพ่งไปที่คำว่า 'อ้วน' ภายในเวลาเพียง 30 วัน น้ำหนักของท่านจากเดิม 45 กิโลกรัม ได้เพิ่มขึ้นเป็น 60 กิโลกรัม

ในปี พ.ศ. 2515 ขณะที่ท่านมีอายุ 36 ปี ท่านพุทธทาสภิกขุได้แนะนำแจ็ค คอร์นฟิลด์ (Jack Kornfield) ให้เดินทางมาพบกับหลวงพ่อจำเนียรที่วัดสุคนธาวาส และหนังสือ “ Twelve Great Contemporary Masters of Theravada Buddhism” (12 ปรมาจารย์ชาวพุทธยุคปัจจุบัน) ได้รับการจัดพิมพ์ในเวลาต่อมา ท่านได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งใน 12 พระวิปัสสนาจารย์แห่งยุคจากประเทศไทยและพม่า โดยท่านเป็นพระวิปัสสนาจารย์แห่งยุคที่อายุน้อยที่สุดในหนังสือเล่มนั้น

ท่านใช้เวลาเกือบ 10 ปี (พ.ศ. 2509 - พ.ศ. 2518) ในการช่วยคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งภายใน และช่วยให้กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบต่อต้านรัฐบาลและผู้สนับสนุนในพื้นที่อื่นๆในภาคใต้ ให้วางอาวุธและยอมรับการนิรโทษกรรมจากรัฐบาลไทยได้ในที่สุด

กำเนิดวัดถ้ำเสือ

ในปีพ.ศ. 2518 อายุ 39 ปี ในขณะที่ท่านกำลังมีความประสงค์ที่จะหาสถานปฏิบัติธรรมใหม่ ก็เกิดนิมิตในมโนภาพ เห็นสถานที่ที่มีภูเขาล้อมรอบมีถ้ำชื่อ“ถ้ำเสือ” และถ้ำอื่นๆอีกหลายถ้ำและอยู่ในเขตจังหวัดกระบี่ ท่านเกิดความรู้สึกนึกรักสถานที่นั้นขึ้นมาอย่างจับใจ เหมือนรู้สึกคุ้นเคยกับสถานที่

แห่งนี้มาก่อน หลวงพ่อได้มอบหมายให้พระอาจารย์หีตไปเสาะแสวงหาสถานที่ที่จะตั้งสำนัก พระอาจารย์หีตได้พบสถานที่หลายแห่งรวมทั้งถ้ำเสือ

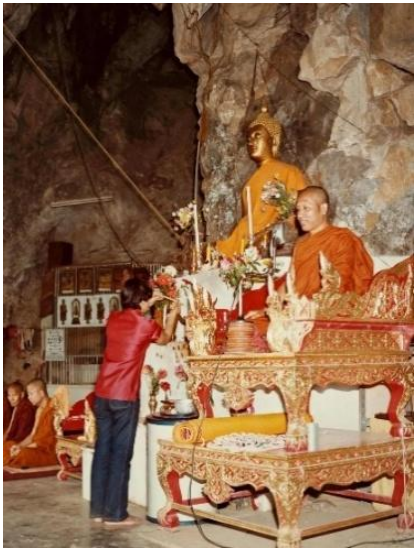

เมื่อหลวงพ่อได้มีโอกาสไปดูสถานที่ของถ้ำเสือก็พบว่าตรงตามนิมิตที่หลวงพ่อได้เห็น หลวงพ่อจึงได้นำคณะภิกษุสามเณร 53 รูป แม่ชี 56 ท่าน จากวัดสุคนธาวาส มาบุกเบิกเพื่อเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน จัดตั้งเป็นสำนักสงฆ์ถ้ำเสือ เป็นสถานปฏิบัติธรรมสำนักหนึ่งของภาคใต้ ซึ่งต่อมาได้รับการพัฒนาให้มีกุฏิพัก มีสถานรองรับแก่ผู้มาปฏิบัติธรรม ตลอดจนถึงศาสนวัตถุต่างๆ และได้รับการจัดตั้งให้เป็นวัดโดยถูกต้องอีก 10 ปีต่อมา (พ.ศ. 2528)

ในเดือนพฤษภาคม ปีพ.ศ. 2519 อายุ 40 ปี ท่านได้เริ่มก่อสร้างบันไดขึ้นวัดถ้ำเสือ

ธรรมะไร้พรมแดน

ในเดือนตุลาคมพ.ศ. 2519 ปีเดียวกันนั้นท่านได้เดินทางไปยังประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นการเดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งแรก ท่านได้ให้ความ

ช่วยเหลือกับหน่วยกู้ภัยบนภูเขา ระหว่างการเดินทางครั้งนั้นท่านได้พบกับสมเด็จพระสังฆราชกยัลวา กรรมาปะองค์ที่ 16 (พ.ศ. 2467 - พ.ศ. 2524) ณ หินแสงแห่งการตรัสรู้ (กวนยินร็อค) ที่เมืองอีโปห์ ท่านกรรมาปะชี้ให้หลวงพ่อได้ระลึกรู้ถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยในอดีตกับภารกิจในอนาคตของหลวงพ่อในการเผยแผ่พระธรรม หลังจากการเดินทางในครั้งนั้นหลวงพ่อได้รับกิจนิมนต์เพื่อไปเผยแผ่ธรรมในประเทศมาเลเซียทุกๆปี

หลวงพ่อจำเนียรได้ออกเผยแผ่ปฏิบัติศาสนกิจ ท่านได้ให้การอบรมชี้แนะแนวทางปฏิบัติธรรมตามวัดวาอารามต่างๆที่จัดงานปฏิบัติธรรมขึ้นตลอดถึงหน่วยงานราชการที่นิมนต์ท่านไปบรรยายธรรม

ท่านเริ่มนำวัตถุมงคลมาใส่ในกระเป๋าอังสะ และนำมาแขวนไว้รอบตัวร่วมกับของส่วนตัวที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมน้ำหนักแล้วประมาณ 60 กิโลกรัม เนื่องจากเริ่มมีผู้คนป่าวประกาศว่าท่านเป็นพระอรหันต์

ปีพ.ศ. 2521 อายุ 42 ปี ท่านเดินทางไปยังเมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซียเพื่อประกอบพิธีส่งดวงวิญญาณของผู้เสียชีวิตจากเหตุภัยภิบัติในห้างซูเปอร์มาร์เกต และเผยแผ่พระธรรม

ปีพ.ศ. 2531 อายุ 52 ปี ท่านได้รับนิมนต์จากฆราวาสผู้ศรัทธาจากวัดไทยในรัฐอลาสกา ประเทศสหรัฐอเมริกา ให้เดินทางไปให้คำปรึกษาและช่วยดูแลกิจการของวัด หลังจากนั้นท่านได้รับกิจนิมนต์ไปที่องค์การนาซ่า ณ เมืองฮิวสตัน รัฐเท็กซัส เพื่อไปช่วยจัดการเกี่ยวกับปัญหาของพลังที่ผิดปกติ

ปีพ.ศ. 2537 อายุ 58 ปี ท่านได้แวะไปแสดงธรรมสั้นๆ เป็นเวลา 1 วัน ที่ Spirit Rock Meditation Center ในรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นครั้งแรกตามคำเชิญของแจ็ค คอร์นฟิลด์ หลังจากนั้นทุกๆปี ในเดือนกรกฎาคมของปี พ.ศ. 2538 - พ.ศ. 2550 ท่านได้รับคำเชิญเพื่อกลับไปเป็นผู้นำหลักสูตรปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในหลักสูตรต่างๆ แบบเต็มวัน

ช่วงปีพ.ศ. 2538 - พ.ศ. 2546 ท่านได้เดินทางไปยังประเทศเดนมาร์ก สวีเดน สวิสเซอร์แลนด์ เยอรมนี และ ฝรั่งเศส เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ในด้านจิตวิญญาณ

ในปี พ.ศ. 2539 เมื่อท่านอายุครบ 60 ปี ท่านได้ลดน้ำหนักของเครื่องมงคลและวัตถุมงคลที่ท่านสวมใส่บนร่างกายมาเป็นเวลา 28 ปี ลดลงครึ่งหนึ่งจากเดิม 60 กิโลกรัม เหลืออยู่ประมาณ 30 กิโลกรัม

ในปีพ.ศ. 2548 อายุ 69 ปี ท่านได้เดินทางไปยังเมืองนาลันทา ประเทศอินเดีย เพื่อสนับสนุนพระอาจารย์วิฑูรย์ ปุญญมี ศิษย์เอกอีกรูปหนึ่งของท่าน ในการก่อสร้างถนนที่นำไปสู่พระพุทธรูปองค์ดำ และได้เดินทางกลับไปประกอบพิธีอธิษฐานจิต ณ ที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์ดำ เมืองนาลันทา ในปีต่อมา

ในช่วงนั้น ท่านได้พบกับรูธ เดนิสัน (พ.ศ. 2465-พ.ศ. 2558) ครูสมาธิผู้มีชื่อเสียงในรัฐแคลิฟอร์เนียตอนใต้ระหว่างการเข้าปฏิบัติกรรมฐาน ท่านได้กล่าวชื่นชมการปฏิบัติธรรมของเธอและได้ตอบรับคำขอของเธอเพื่อเข้ารับฟังธรรมจากท่าน หลวงพ่อยังได้กล่าวถึงเธอบ่อยครั้งในระหว่างการแสดงธรรมเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีของผู้ที่สามารถหลุดพ้นได้จากการบรรลุธรรม

ในปีพ.ศ. 2550 ขณะอายุ 71 ปี คณะผู้แทนของหลวงพ่อได้เดินทางไปยังประเทศไต้หวัน โดยพระเกริกพงศ์ เตชธัมโมพร้อมด้วยพระอาจารย์งาม รัตนญาโน เป็นผู้ประสานงานกับพระอาจารย์ดวงใจ ปญฺญาธโร แห่งวัดจงลี่ญาณวราราม

การจาริกแสวงบุญและพระบรมสารีริกธาตุ

ในช่วงปีพ.ศ. 2550 - พ.ศ. 2551 หลวงพ่อได้ดำเนินการอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุไว้ ณ เจดีย์วัดถ้ำเสือ พร้อมทั้งแบ่งส่วนหนึ่งไปประดิษฐานไว้ที่ The Buddha Park of Ravangla ในแคว้นสิกขิม ประเทศอินเดีย โดยท่านได้ร่วมถวายปัจจัยเป็นจำนวน 2 ล้านบาทในครั้งนั้นด้วย เพื่อร่วมในการก่อสร้างศาสนสถาน ทั้งนี้นับเป็นส่วนหนึ่งในโครงการแลกเปลี่ยนพระบรมสารีริกธาตุใน ระหว่าง 12 ประเทศ อันได้แก่ ลาว พม่า เขมร เวียดนาม ศรีลังกา ภูฏาน จีน อินเดีย เกาหลีใต้ ไต้หวัน อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

ภารกิจเผยแผ่ธรรมทั่วโลก

ในปี พ.ศ. 2552 ขณะมีอายุ 73 ปี หลวงพ่อได้เดินทางมาเยือนไต้หวันเป็นครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม โดยมีจุดประสงค์เพื่อเผยแผ่พระธรรมตามคำนิมนต์ของพระอาจารย์ประเสริฐ พระภิกษุชาวไทยแห่งหอธรรมสระบัว เมืองจีหลง นับแต่นั้นมาจนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2561 ศาสตราจารย์หลิน ฉงอัน ได้เป็นผู้รับธุระนิมนต์หลวงพ่อมายังประเทศไต้หวันอย่างต่อเนื่อง โดยหลวงพ่อได้เมตตาเดินทางมาโปรดและเผยแผ่ธรรมที่ไต้หวันเป็นประจำทุกปีมิได้ขาด จวบจนก่อนการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ในปี พ.ศ. 2562

ในปีพ.ศ. 2555 อายุ 76 ปี หลังจากที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดถ้ำเสือได้ประมาณ 36 ปี ท่านได้ย้ายไปจำพรรษาที่วัดเขาหลาว ตำบลวังมะนาว อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี และได้สอนวิปัสสนาในพื้นที่ใกล้เคียง รวมทั้งที่สำนักสงฆ์รังษีมัชฌิมา อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ซึ่งเป็นสถานที่พำนักของท่านอีกแห่งหนึ่ง หลังจากที่ท่านออกจากวัดถ้ำเสือ

กลางปีพ.ศ. 2555 หลวงพ่อได้เดินทางไปสอนวิปัสสนากรรมฐานแก่เหล่าลูกศิษย์และผู้สนใจ ที่รัฐวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา

ปลายปีพ.ศ. 2555 หลวงพ่อจำเนียรได้ร่วมแสดงธรรมเป็นครั้งแรกที่ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ณ พุทธคยา ประเทศอินเดีย

ท่านได้กลับไปแสดงธรรมและสวดคาถาเพื่อขจัดอุปสรรค ณ ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เมืองพุทธคยา ประเทศอินเดีย ต่อเนื่องกันอีกหลายครั้งในช่วงที่มีการจัดงานสาธยายพระไตรปิฎกนานาชาติที่จัดขึ้นทุกปีที่พุทธคยา การแสดงธรรมที่พุทธคยาครั้งสุดท้ายของท่านเมื่อปี พ.ศ. 2561 เป็นการแสดงผ่านทางสายโทรศัพท์จากประเทศไทย เนื่องจากท่านไม่สามารถเดินทางไปยังประเทศอินเดียในครั้งนั้น

ช่วงปีพ.ศ. 2556 - พ.ศ. 2558 หลวงพ่อจำเนียรได้เดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาอีกปีละครั้ง เพื่อสอนวิปัสสนากรรมฐานที่รัฐวอชิงตัน โอเรกอน และแคลิฟอร์เนีย

พ.ศ. 2559 อายุ 80 ปี ท่านเดินทางไปที่เมืองมอสโคว์ และเมือง
เซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก ประเทศรัสเซีย เพื่อเผยแผ่ธรรมะ

ต่อมาในปีเดียวกันนั้นท่านได้เดินทางไปประเทศออสเตรเลียเพื่อเผยแผ่ธรรมะ
อีกเช่นกัน ท่านได้เดินทางกลับไปยังประเทศออสเตรเลียอีกครั้งในปีพ.ศ. 2560

ในช่วงเวลานี้ นอกจากประเทศมาเลเซียและประเทศไต้หวัน ที่ท่านยังคงได้เดินทางไปเผยแผ่ธรรมะทุกๆปีแล้ว ท่านยังได้รับนิมนต์จากคณะผู้ศรัทธาเพื่อไปแสดงธรรมและสอนกรรมฐานที่ประเทศสิงคโปร์และอินโดนีเซีย

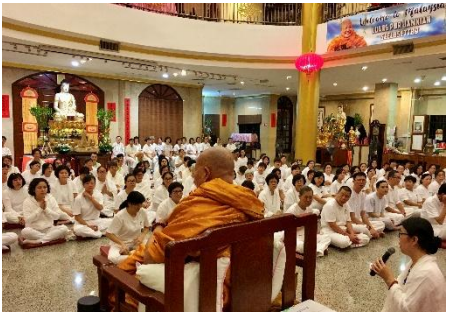

ปัจฉิมวัย

ในเดือนมิถุนายน ปีพ.ศ. 2561 อายุ 82 ปี หลังจากที่ท่านได้นำการปฏิบัติธรรมแบบเข้มข้นที่ประเทศไต้หวันต่อเนื่องกันเป็นเวลา 11 วัน ท่านได้กล่าวว่าจะไม่ได้เดินทางมาไต้หวันอีกแล้วในปีถัดไป เพื่อที่ท่านจะได้พักฟื้นจากอาการเจ็บป่วย

ในปีพ.ศ. 2562 อายุ 83 ปี ท่านได้ย้ายออกจากวัดเขาหลาวเพื่อไปอยู่จำพรรษาและรักษาสุขภาพที่วัดมหายานแห่งหนึ่ง ในเมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ในช่วงนี้ท่านยังได้เมตตาสอนธรรมะแก่ลูกศิษย์ในต่างประเทศผ่านทาง zoom เป็นครั้งคราว ครั้งสุดท้ายเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2564

หลวงพ่อจำเนียรมรณภาพ เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2569 อายุ 90 ปี 69 พรรษา ที่ประเทศมาเลเซีย นับเป็นการสูญเสียพระเกจิอาจารย์สำคัญอีกรูปหนึ่งของภาคใต้ เหล่าลูกศิษย์ขอน้อมกราบถวายความอาลัยแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ด้วยความเคารพรักและเทิดทูนเป็นอย่างยิ่ง

เส้นทางธรรมรอบโลก

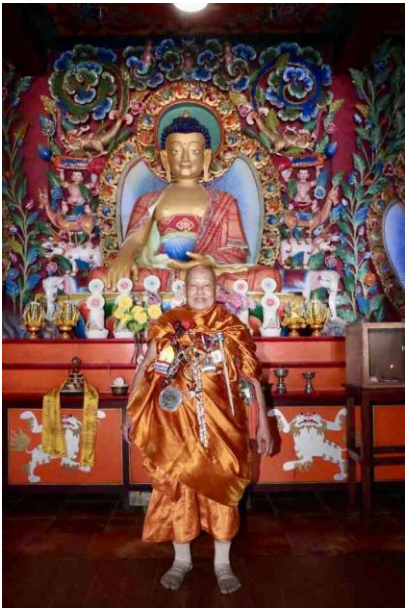

KARMA SHRI NALANDA INSTITUTE

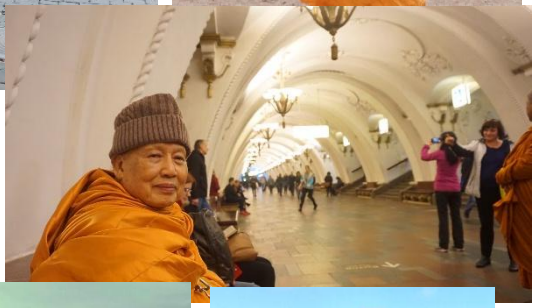

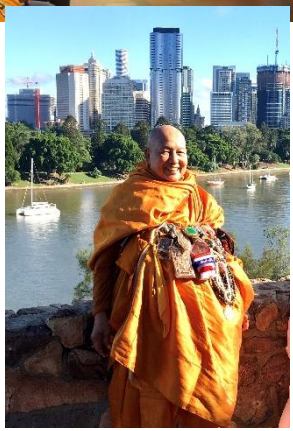

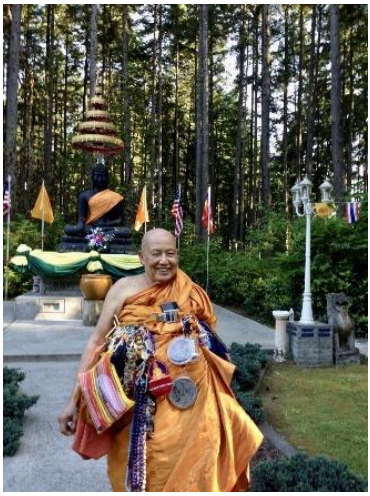

ผู้ที่สนใจในการศึกษาธรรมะคำสอนของหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ
สามารถหาข้อมูลได้ที่เว็บไซท์

Jamnian.org

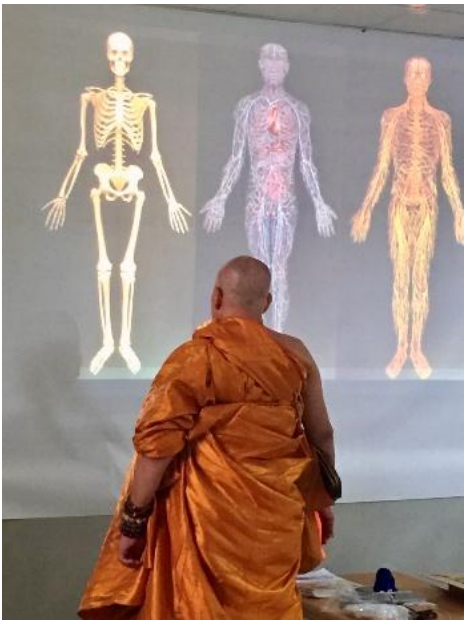

“ ออแอ อออา เมตตา พุทโธ”

บทสวดเมตตาที่ได้รับการถ่ายทอดจากหลวงพ่อจำเนียร

‘ออแอ’ คือเสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิง ซึ่งช่วยปลุกจิตเมตตาสงสารให้เกิดขึ้น

‘อออา’ คือเสียงร้องไห้ของเด็กผู้ชาย ซึ่งช่วยปลุกจิตเมตตาสงสารให้เกิดขึ้น

‘เมตตา’ หมายถึง ความรักและความปรารถนาดีที่ไม่มีการแบ่งแยก

‘พุทโธ’ หมายถึง พระพุทธเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยคุณสมบัติแห่ง "ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน"

ความหมายของบทสวดโดยรวมคือ การน้อมนำจิตใจของพระพุทธองค์มาเป็นจิตใจของเรา เพื่อแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ราวกับความรักที่มอบให้กับลูกของตนเอง

บทสวดเมตตานี้หลวงพ่อได้รับการถ่ายทอดจาก ‘ตาอ่อน’ บิดาของมารดาเลี้ยงของท่าน การสวดภาวนาบทนี้จะช่วยเพิ่มพูนความเมตตากรุณา และนำพาสิริมงคลมาสู่ตนเองและผู้อื่น ทว่าเคล็ดลับที่ทำให้บทสวดนี้ศักดิ์สิทธิ์และได้ผลก็คือ "จิตใจของผู้สวดจะต้องเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาดีและเมตตาต่อผู้คนและสัตว์ทั้งหลาย หากเกิดความโกรธหรือมีโทสะต่อผู้ใด พลังของบทสวดนี้ จะอ่อนกำลังลงทันที"

ปัจฉิมบท

บันทึกความทรงจำและธรรมโอวาท

พระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก)

รองเจ้าคณะภาค 17

เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุวชิรมงคล พระอารามหลวง จังหวัดกระบี่

รักษาการเจ้าอาวาสวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

รอยธรรมจารึก

บทที่ 1.
บำเพ็ญภาวนาในป่าลึก และบททดสอบแห่งความเป็นความตาย

"ความวิเวกอันยิ่งยวดและความยากลำบากบนเส้นทางปฏิบัติ ทำให้เราสามารถมองเห็นสัจธรรมแห่งจิตใจตนเองได้อย่างชัดเจน"

อาตมาเคยใช้เวลาปฏิบัติธรรมเพียงลำพังอยู่กลางป่าลึกในจังหวัดพังงานานถึงหนึ่งปีเต็ม ในช่วงเวลานั้นอาศัยเพียงเพื่อนคนหนึ่งที่คอยนำอาหารมาส่งให้ ตลอดทั้งปีนั้นอาตมาไม่ได้ออกบิณฑบาตเลย ปล่อยวางความกังวลภายนอกทั้งหมด และมุ่งมั่นจดจ่ออยู่กับการทำสมาธิภาวนาเพียงอย่างเดียว ต่อมาหลวงพ่อจำเนียรได้ขึ้นเขามาเยี่ยม ในยามค่ำคืนเราทั้งสองนอนเคียงข้างกันบนแคร่ไม้ไผ่ที่เรียบง่าย และท่านก็ได้ถ่ายทอดเทคนิคการปฏิบัติสมาธิอันลึกซึ้งให้แก่อาตมาตลอดเวลา

ในเวลานั้นหลวงพ่อเคี่ยวเข็ญอาตมาอย่างเข้มงวดมาก ท่านเน้นย้ำว่าอาตมาจะต้องเข้าสมาธิใน “ท่ายืน” ให้ได้ การยืนทำสมาธินั้นเป็นท่าที่ยากที่สุดเมื่อเทียบกับการนั่งหรือการนอนแล้ว เวลาที่คนเรายืน จิตจะรวมได้ยากและหวั่นไหวง่าย แต่ในวันที่หลวงพ่อชี้แนะนั้นเอง อาตมาก็สามารถเข้าสมาธิในท่ายืนได้สำเร็จ เมื่อหลวงพ่อเห็นว่าอาตมาทำได้คล่องแคล่วแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “ถ้าหลังจากนี้เธออยากจะไปศึกษาเรียนรู้ที่อื่น ฉันก็จะไม่ห้ามเธออีกเลย” ท่านได้ถ่ายทอดทุกสิ่งให้อย่างไม่ปิดบัง ไม่ว่าจะเป็นสติ สมาธิ ปัญญา ญาณทัศนะ

ในการรู้แจ้ง ตลอดจนวิธีการน้อมนำจิตเพื่อพิจารณาดูสภาวะธรรมต่าง ๆ หลวงพ่อท่านเป็นผู้ที่เดินได้รวดเร็วมาก มักจะเดินขึ้นลงเขาในช่วงพลบค่ำและยามค่ำคืนอยู่เสมอ ส่วนอาตมานั้นยังคงพำนักอยู่ลึกเข้าไปในป่า ฝึกฝนทบทวนธรรมที่ท่านสอนอย่างต่อเนื่องในความสงบเงียบ

ในช่วงที่อยู่ในป่าลึกนั้น อาตมาเคยตั้งสัจจะอธิษฐานปิดวาจาเป็นเวลาหนึ่งปีโดยไม่พูดจากับใครในช่วงเวลานั้นเกิดล้มป่วยหนัก เมื่อหลวงพ่อทราบเรื่องท่านจึงรีบขึ้นเขามาดูแลรักษาและแสดงธรรมโปรด อาตมาได้กราบขอให้หลวงพ่อแสดงธรรมเรื่องโพชฌงค์ (องค์แห่งการตรัสรู้) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสติสัมโพชฌงค์ (ความระลึกได้) เพราะเป็นธรรมบทที่อาตมาชอบฟังเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่หลวงพ่อกำลังแสดงธรรมอยู่นั้นจิตของอาตมาก็น้อมรับกระแสธรรมเข้าไป โรคภัยไข้เจ็บในขณะนั้นก็มลายหายสิ้นไปในทันทีโดยที่ไม่ได้ฉันยาสักเม็ดเดียว ความเจ็บป่วยก็ดับหายไปจนหมดสิ้น แม้ว่าการเอ่ยปากสนทนากับหลวงพ่อจะทำให้อาตมาต้องผิดสัจจะเรื่องการปิดวาจา แต่หลวงพ่อก็ได้ปลอบโยนว่า ในเมื่อเป็นการพูดเพื่อฟังธรรมและอาการป่วยก็หายดีแล้ว ก็ไม่ต้องเก็บมาให้เป็นกังวลใจอีก

ในบรรดาคืนวันแห่งการบำเพ็ญภาวนาอันเข้มงวดในป่าเขานั้น บททดสอบความเป็นความตายอันน่าตื่นตระหนกที่สุดครั้งหนึ่งเกิดขึ้นขณะที่อาตมากำลังนั่งสมาธิอยู่ในถ้ำที่มีงูเหลือมยักษ์อาศัยอยู่ ในวันนั้นมีงูเหลือมขนาดมหึมาตัวหนึ่งค่อย ๆ เลื้อยออกมา หากมันคิดจะกินอาตมา มันก็สามารถกลืนอาตมาเข้าไปได้ทั้งตัวอย่างง่ายดาย มันเลื้อยมาอยู่ตรงหน้า แลบลิ้นไปมา แล้วจากนั้นก็เลื้อยพาดผ่านตัวอาตมาไป ลำตัวอันหนักอึ้งและเย็นเฉียบของมันกดทับลงบนขาทั้งสองข้างที่อาตมากำลังนั่งขัดสมาธิ

ในเสี้ยววินาทีแห่งความเป็นความตายนั้นอาตมามีเหงื่อกาฬไหลท่วมตัว แต่อาตมาก็สามารถดึงสติกลับมาได้อย่างรวดเร็วและมีความตั้งมั่น “เข้าสมาธิเดี๋ยวนี้ สละชีวิตนี้เสีย หากจะต้องตายในเวลานี้ ก็ให้ตายไปเถิด”

ในขณะนั้น อาตมาตัดความยึดติดและความกลัวตายทั้งหมดทิ้งไป ปล่อยวางร่างกายนี้อย่างสิ้นเชิง อาตมาอาศัยพลังแห่งสติ สมาธิ และปัญญา ถอนจิตออกจากร่างกายอย่างเด็ดขาด คนเราที่กลัวความตายนั้นก็เพราะไปยึดมั่นถือมั่นว่าร่างกายที่ประกอบด้วยขันธ์ 5 นี้เป็น “ตัวเรา” ขอเพียงตัดความตระหนกกลัวตายลงได้ในโลกนี้ก็ไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำให้จิตใจหวั่นไหวได้อีก งูเหลือมตัวนั้นเลื้อยวนเวียนอยู่รอบกายของอาตมาเป็นเวลานานก่อนที่จะค่อย ๆ เลื้อยจากไป ราวกับว่ามันมาเพื่อทดสอบกำลังใจของผู้ปฏิบัติ หรืออาจเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นผู้พิทักษ์สถานที่แห่งนี้

“เมื่อปล่อยวางความยึดมั่นในกายได้ ด่านแห่งความเป็นความตายก็เป็นเพียงสายลมวูบหนึ่งที่พัดผ่าน”

บทที่ 2.
น้อมรับคำสั่งเสียของหลวงพ่อ มุ่งสร้างวัดอย่างเงียบสงบ

วัดถ้ำเสือก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ในเวลานั้นอาตมายังเป็นสามเณรวัยใกล้ครบสิบแปดปี ได้ติดตามรับใช้หลวงพ่อจำเนียรมาพำนักจำพรรษาอยู่ที่นี่

โดยอุปนิสัยแล้ว อาตมาไม่ชอบความวุ่นวาย นิยมการปฏิบัติภาวนาอย่างสันโดษและออกธุดงค์จึงไม่ค่อยได้ติดตามหลวงพ่อในการเดินทางไปเผยแผ่ธรรมในที่ต่าง ๆ มากนัก แต่อาตมาก็คอยอยู่ปรนนิบัติใกล้ชิดหลวงพ่อเสมอ และหลวงพ่อก็คอยสั่งสอนอบรมอาตมาทั้งวันทั้งคืนอย่างไม่ขาด ต่อมาหลวงพ่อเกิดความเบื่อหน่ายต่อความวุ่นวายภายนอก จึงปรารถนาที่จะหาสถานที่อันเงียบสงบเพื่อปลีกวิเวก แต่ทว่าหัวใจของหลวงพ่อทั้งหมดยังคงยึดมั่นอยู่กับพระธรรมและการปฏิบัติภาวนา ไม่ว่าท่านจะเดินทางไปที่ใด ผู้คนต่างซาบซึ้งในความเมตตาและบารมีธรรมอันเปี่ยมล้นของท่าน บรรดาศิษยานุศิษย์ก็มักจะหลั่งไหลไปกราบพึ่งใบบุญ ที่ใดมีความเมตตาผู้คนก็ย่อมมารวมตัวกันที่นั่นเป็นธรรมดา

อาตมาเคยให้คำมั่นสัญญากับหลวงพ่อไว้ว่า ขอให้ท่านสบายใจและเดินทางไปไหนมาไหนได้ตามอัธยาศัย ส่วนเรื่องการสร้างวัดนั้นอาตมาจะเป็นผู้รับภาระเอง อาตมาได้กราบเรียนหลวงพ่อว่า เมื่อสร้างวัดบางเหรียง ที่อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา เสร็จสิ้นเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่ในหลวงรัชกาลที่ 9 แล้ว อาตมาจะกลับมาสร้างวัดบางโทง ที่จังหวัดกระบี่ อีกแห่งหนึ่ง เพื่อถวายแด่ในหลวงรัชกาลที่ 10 จังหวัดพังงาเป็นบ้านเกิดของโยมแม่ วัดแห่งนั้นสร้างขึ้นเพื่อทดแทนพระคุณแม่ ส่วนวัดบางโทงที่จังหวัดกระบี่นั้น สร้างขึ้นเพื่อทดแทนพระคุณโยมพ่อ

ในตอนนั้น หลวงพ่อได้กล่าวกำชับกับอาตมาอย่างจริงจังว่า “วัดถ้ำเสือเป็นหน้าที่ของเธอนะ เธอจะต้องกลับมารับผิดชอบสร้างวัดนี้ให้สำเร็จ”

หลวงพ่อเป็นผู้จัดซื้อที่ดินทั้งหมดของวัดถ้ำเสือด้วยตนเอง ท่านได้ประกาศเจตนารมณ์ต่อหน้าคณะสงฆ์และญาติโยมอย่างชัดเจนว่า วัดและที่ดิน

ผืนนี้ขอมอบหมายให้อาตมาเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว โดยขอให้ทุกคนช่วยกันสนับสนุนอย่างเต็มที่ เพื่อให้การสร้างวัดดำเนินไปอย่างถูกต้องเรียบร้อยและเพื่อสืบทอดพระสัทธรรมให้ยั่งยืนสืบไป

ในช่วงที่หลวงพ่อยังมีธาตุขันธ์อยู่ แม้ว่าท่านได้เดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ มากมาย และยังเคยไปจำพรรษาอยู่ที่วัดมหายานในประเทศมาเลเซียด้วย แต่สำหรับการจัดการสรีระสังขารหลังการละสังขารของท่านนั้น หลวงพ่อได้สั่งเสียด้วยวาจาไว้อย่างชัดเจนว่า หากอาตมาเดินทางไปถึงก่อนที่ท่านจะมรณภาพหรือภายใน 7 วันหลังมรณภาพ การจัดการเรื่องสรีระสังขารทั้งหมดให้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของอาตมาแต่เพียงผู้เดียว แต่หากอาตมาไปไม่ทันตามกำหนดเวลา ก็ขอให้ทำพิธีฌาปนกิจภายใน 7 วันตามความประสงค์ของท่าน หลวงพ่อท่านเข้าใจอุปนิสัยและความถนัดของลูกศิษย์แต่ละคนเป็นอย่างดี ต่างคนต่างมีความถนัดไม่เหมือนกัน ส่วนตัวอาตมานั้นเป็นคนมุ่งมั่นทำงานจริง ตลอดหลายปีที่ผ่านมา อาตมาได้ยึดมั่นปฏิบัติตามคำสั่งเสียของหลวงพ่อ ไม่จัดงานเอิกเกริก ไม่โอ้อวด ค่อยเป็นค่อยไปทีละก้าว มุ่งมั่นสร้างวัดทุกแห่งที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จลุล่วงอย่างเงียบสงบและมั่นคง

ในตอนที่หลวงพ่อมอบหมายรายละเอียดและแผนงานทั้งหมดให้อาตมานั้น ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “การวางแผนทั้งหมดเธอต้องเป็นผู้นำดำเนินการนะ เจดีย์องค์นี้ฉันจะไม่ยอมให้ใครอื่นมาสร้างเป็นอันขาด” เมื่ออาตมากราบเรียนถามหลวงพ่อว่า เหตุใดจึงให้ความสำคัญกับการสร้างพระเจดีย์ถึงเพียงนี้ หลวงพ่อได้ตอบด้วยความเมตตาว่า “ฉันไม่ใช่พระนักก่อสร้างวัดสร้างเจดีย์ หน้าที่ของฉันคือการปฏิบัติธรรมและแสดงธรรมสั่งสอน ส่วนปณิธานในการสร้างเจดีย์ให้สำเร็จนั้น ฉันขอมอบหมายให้เธอเป็นผู้ทำให้สมบูรณ์แทนฉัน”

บทที่ 3.
ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย อาศัยพลังจิตระงับเวทนา

ตลอดเวลา 2 ปี 8 เดือนที่อาตมามาพำนักอยู่ที่วัดถ้ำเสือนี่ อาตมาไม่มีบัญชีธนาคารส่วนตัวแม้แต่บัญชีเดียว สำหรับอาตมาแล้ว นี่คือหน้าที่และข้อวัตรพื้นฐานที่ผู้ปฏิบัติต้องพึงรักษา

หากมีญาติโยมประสงค์จะถวายปัจจัยเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของอาตมา อาตมาจะไม่รับเลย ปัจจัยทุกบาททุกสตางค์ที่ได้รับมา จะนำไปใช้ในงานสร้างวัดและสร้างพระเจดีย์ของสงฆ์ส่วนรวมทั้งหมดอย่างบริสุทธิ์โปร่งใส ด้วยเหตุที่ไม่มีเงินติดตัวเลย เวลาที่เจ็บป่วยอาตมาจึงไม่ได้ไปหาหมอรักษา ปล่อยให้ร่างกายดำเนินไปตามธรรมชาติของมัน จะเป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปตามนั้น

เมื่อต้องอยู่ลำพังและไม่มีเงิน ยาขนานเอกที่ดีที่สุดก็คือการนั่งเข้าสมาธิ อาตมาอาศัยความสงบแห่งสมาธิในการเยียวยาธาตุขันธ์ และอาศัยพลังแห่งสติในการคลี่คลายระงับความเจ็บป่วย มีอยู่หลายครั้งที่อาการป่วยหนักค่อย ๆ บรรเทาลงและหายเป็นปกติได้เองในระหว่างการพิจารณาภาวนาสมาธิ เมื่อบรรดาลูกศิษย์ทราบเรื่องในภายหลัง ต่างพากันสอบถามด้วยความเป็นห่วง ว่าเวลาไม่สบายทำไมพระอาจารย์ถึงไม่บอกพวกเราเลย อาตมาจึงบอกพวกเขาไปว่า ที่ไม่บอกเพราะไม่อยากให้ทุกคนต้องมาคอยกังวลและเหน็ดเหนื่อยวิ่งวุ่น แต่ถ้าใครบังเอิญมาพบเห็นเข้าแล้วยืนกรานจะพาไปโรงพยาบาล อาตมาก็อนุโลมตามนั้น ไม่ได้ดื้อดึงขัดขวางแต่อย่างใด แต่โดยเนื้อแท้แล้วหากจิตใจไม่

ถูกเวทนาทางกายลากพาไป ก็ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องดิ้นรนวิ่งหาคนภายนอก

เวลาที่คนเราเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสส่วนใหญ่นั้นไม่ได้เกิดจากตัวพยาธิสภาพของบาดแผลหรือโรคนั้นโดยตรง แต่เกิดจากการที่จิตเข้าไปยึดติดถือมั่นในร่างกายนี้มากจนเกินไป เกิดอุปาทาน เวลาที่เจ็บป่วยในใจมักจะคอยร้องคร่ำครวญอยู่ตลอดเวลาว่า “ฉันเจ็บเหลือเกิน... ฉันทรมานเหลือเกิน...” แต่แท้จริงแล้วก็คือเจ้า “ตัวกู” ตัวนี้นี่เอง ที่ไปคว้าเอาความเจ็บปวดนั้นเข้ามา

หากเธอสามารถรู้แจ้งเห็นจริงว่า แท้จริงแล้วไม่มี “ตัวเรา” ที่เป็นแก่นสารแท้จริงมารองรับความทุกข์ทรมานนั้นเลย ก็เพียงแค่นั่งนิ่ง ๆ ดูมันเกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไป ปล่อยวางมันลงอย่างสิ้นเชิง เมื่อทำได้เช่นนั้นเรื่องราวต่าง ๆ ก็จะผ่านพ้นไป ความเจ็บปวดก็จะค่อย ๆ บรรเทาถอยห่างไปเอง หากอายุขัยยังไม่หมด ชะตายังไม่ถึงฆาต ร่างกายก็จะค่อย ๆฟื้นตัวดีขึ้นตามธรรมชาติ แต่หากถึงวาระสุดท้ายจริง ๆ ต่อให้ดิ้นรนยื้อยุดอย่างไรก็ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้ ดังนั้น ผู้ที่ศึกษาและปฏิบัติธรรมจึงไม่ควรท้อแท้หมดหวัง อย่าให้มีอารมณ์ในทางลบเกิดขึ้น พึงดำเนินชีวิตไปอย่างเป็นปกติธรรมดา และยอมรับสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าตามความเป็นจริง

หนี้กรรมเก่าที่เคยผูกไว้ เราก็ชดใช้ไปตามวาระ แม้ร่างกายจะต้องทนทุกข์ ก็จงอย่าได้ไปดื้อดึงขัดขืนต่อกฎแห่งกรรม และอย่าได้ไปขัดขวางบุญกุศลของผู้อื่น เมื่อมีกุศลธรรมเกิดขึ้น จงช่วยสนับสนุนให้สำเร็จผล เมื่อถึงคราวต้องชดใช้วิบากกรรมใดก็จงน้อมรับด้วยใจที่สงบนิ่ง ขอเพียงชำระหนี้

กรรมเก่าได้หมดสิ้นและมองทะลุขันธ์ 5 นี้ได้แล้ว ธาตุแท้แห่งชีวิตก็ย่อมบริสุทธิ์สว่างไสวมาตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

การดำเนินชีวิตส่วนตัวของอาตมานั้นเรียบง่ายเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีเงินทอง ข้าวปลาอาหารและที่อยู่อาศัยเป็นไปอย่างสมถะ แต่ทว่าการสร้างวัดนั้นแตกต่างออกไป อาคารอนุสรณ์สถานสรีระสังขารของหลวงพ่อนั้น จะสร้างให้กว้างขวางโอ่โถง และติดตั้งเครื่องปรับอากาศ เพื่อให้ญาติโยมและสาธุชนที่เดินทางมากราบไหว้และปฏิบัติภาวนาสามารถนั่งได้อย่างสบายและเปิดใจยอมรับ นี่คือเจตนาและหัวใจในการสร้างวัดของอาตมา

จากบทสัมภาษณ์ พระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก)
เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2569
ณ. วัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

จากวัยเยาว์ในหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆทางภาคใต้ของประเทศไทย สู่การอุทิศตนตลอดชีวิตเพื่อเผยแผ่พระธรรมคำสอนไปทั่วโลก พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏโฐ ได้ทุ่มเทชีวิตให้แก่การปฏิบัติธรรมและการเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

หนังสือชีวประวัติฉบับย่อนี้บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของท่าน ตั้งแต่การฝึกฝนอบรมบ่มเพาะในวัยเยาว์ การบำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างเข้มข้น การน้อมนำเมตตาธรรมเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งทางการเมือง จวบจนการก่อตั้งวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่ เรื่องราวและความทรงจำจากศิษยานุศิษย์ผู้ใกล้ชิด ที่สะท้อนเห็นถึงความอบอุ่น ความมุ่งมั่น และปณิธานอันแน่วแน่ของท่านในการช่วยเหลือผู้อื่น

ชีวิตของท่านเป็นประจักษ์พยานอันงดงามว่า ความกตัญญู ความเพียร ปัญญา และเมตตาธรรม สามารถเปลี่ยนความทุกข์ยากให้กลายเป็นหนทางสู่ความหลุดพ้นได้ และยังคงเป็นแรงบันดาลใจแก่ผู้แสวงหาความสงบภายในจิตใจสืบไป